

Ján Fekete – Apolkin

TAJNÝ DENNÍK POZEMŠŤANA

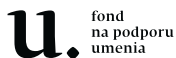
SPOLOK SLOVENSKÝCH SPISOVATELOV

SPOLOK SLOVENSKÝCH SPISOVATELOV

Copyright © Ján Fekete – Apolkin
Cover design © Milan Senko, 2016
© Spolok slovenských spisovateľov, Bratislava
e-mail: spolspis@stonline.sk, vsss@stonline.sk
<http://www.vsss.sk>

Hlavný partner: Fond na podporu umenia

SPOLOK SLOVENSKÝCH SPISOVATELOV

Ján Fekete – Apolkin: Tajný denník Pozemšťana

Zodpovedný redaktor: Peter Mišák
Grafická úprava a sadzba: Milan Senko
Obrázok na obálke: Internet
Tlač: Tlačiareň P+M, s.r.o., Turany

Vydanie prvé
Printed in Slovakia 2016

ISBN 978-80-89727-91-9

Ján Fekete – Apolkin

TAJNÝ DENNÍK POZEMŠŤANA

SPOLOK SLOVENSKÝCH SPISOVATELOV

NERVY

Nervy 0

Verte mi: chcem sa iba brániť,
lebo mŕtvi v každom nečase
ponúkajú viac nehy ako živí...

Je to v nás.

„Povšimli ste si v posledných rokoch to čudné
rastúce pozdvihnutie ľudských nervov?“
úctivo sa mi prihovoral Robinson Jeffers,
holubičí básnik, ktorý paradoxne žil
v Jastrabej veži.

Som si istý, že tie vežovité verše
len tak, aby mal vďaka vlastnému hlasu
o priateľa navyše,
najskôr predniesol Oceánu, v čase,
keď vlny na pobreží ani netušili,
že sa raz narodí Ján F.

Prosím, prepáčte mi,
ak zajtra prídem za vami, možno
zamachlený popolom z ľalií,
a oslovím vás s petičným hárkom v ruke:
„Ste za to, aby sa zákonom stali
posolstvá básní?“

Nervy I

Diamant, ktorý si na nebesiach
Zeme, žijeme či nežijeme
v čase, keď víťazia sivé sily
mať krásnu tvár, superštíhle vyholené nohy,
prevoňané údolia podpazuší,
na ušiach iné uši, kovové
predpolia mikročipov v duši,
svaly ako ťavie hrby, ale bez živej vody,
hrošiu kožu so šupinami tetovania,
ruky celoročne odeté do rukavíc peňaženiek
a celý imidž, vyhlásený za charizmu,
prifarbený do modrasta?

Srdce to má ťažšie.
Už je z neho čosi ako chrasta.
Akoby bolo primaličné
na čas, v ktorom žijeme:
prepôžitkovali sme sa
z mŕtveho, bieleho i iného mäsa.

A cit? A city? Načo, keď máme adrenalín.
A mozog? Och, popletený
ako unavený delfín, raz zviera a raz poločlovek,
zatúlaný na pobrežie pobreží
ako hodinky bez ručičiek beží
s istotou, že zajtrašok sa opäť zatúlal,

pohodlne sa posúva bližšie k ústam
a odtiaľ k žľči,
aby spoločne splynuli
ako dve nuly v symbolike nekonečna.

Čo sa stalo s nervami, neviem.
Iba tuším, že v každej duši
zaľúbili sa do tancov na ostrí noža.

Nervy II

Ako François Villon
pred vyše poltisícročím
aj ja dúfam v zúfaní.
Nervy mi radia,
aby som sa vyspovedal:
človeče,
vymysli si konšpiračnú teóriu
(napríklad O veľkom duchovnom povznesení).
A hneď ožívam
a ako veveričky
preskakujem z oltára na oltár,
lebo celé Toto,
čo dnes žijeme, mohli vymyslieť
iba výletníci z najbohatšej štvrte Sodomy.

Ako mi poradili nervy, v ich mene
som sa pomodlil
desať úsmevov a sto vzdychov.
Potom, zaliaty potom,
na konci ďaleka,
v hĺbočine zelenej diery budúcnosti
uvidel som smelo dopredu kráčať deti,
aby ušili šaty pre vlastnú armádu
na vyhlásenie vojny všetkým cisárom.